

[Økonomiministeren]

området osv. osv., for at se, om der er grundlag for at justere midlerne hen ad vejen, men det vil jo være en del af den almindelige procedure i denne sammenhæng.

Jeg vil også gerne understrege, at konvergenskriterierne altså ikke skal opfattes som nogle meget firkantede målsætninger, som skal være opfyldt. Det er klart beskrevet i Traktaten, at det – og det er min egen fortolkning – kommer an på en politisk vurdering, hvor det afgørende er, at retningen er det centrale. Det er også et svar til hr. Jes Lunde, for det fremgår i virkeligheden også af hvidbogen, som hr. Jes Lunde henviser til, at der er ikke nogen i EU-sammenhæng, der sidder og siger til de 12 medlemslande, at nu skal de opfylde disse konvergenskriterier i løbet af meget kort tid – jeg havde nær sagt tværtimod, uden at det dog skal misforstås. Det fremgår netop af hvidbogen og den diskussion i EU-sammenhæng, hvor beskæftigelsen har været øverst på dagsordenen, at på mellemlang sigt skal man sikre en konsolidering af de offentlige budgetter; men her og nu skal vi handle i fællesskab for at få løst det helt fundamentale og desuden demokratiske, moralske, menneskelige og økonomiske problem, som arbejdsløsheden er.

Jeg vil godt sige i den sammenhæng, at det kendetegner den fælles indsats på nuværende tidspunkt – og det er jo i relativt kort tid, at arbejdsløshed og beskæftigelse har stået øverst på dagsordenen i EU-sammenhæng – at man kan konstatere, at alle medlemslandene nu lader de såkaldte automatiske stabilisatorer virke; det betyder bl.a., at de stigende udgifter til dagpenge, fordi ledigheden stiger, ikke søges kompenseret ved besparelser. Ved at lade udgifterne stige på det, vi kan kalde de konjunkturbestemte dele af budgettet, er man med til at bremse op for, at lavkonjunkturen virker alt for stærkt. Man lægger altså en slags bund.

Alle landene har også opprioriteret offentlige investeringer; der er lavet strukturforbedringer og incitamenter for øgede privatinvesteringer, og der er arbejdet med forskellige former for strukturreformer i de forskellige medlemslande. Det er klart, at de ikke kan være ens, fordi vi har helt forskellige strukturer og traditioner i opbygningen af økonomierne i de forskellige lande.

På Fællesskabsplan er der også skabt nogle lånefaciliteter til infrastruktur, miljøforbedrin-

ger, byfornyelser og den slags ting. Der sker også noget på det område i Fællesskabet, og det er specielt et svar til hr. Jes Lunde, som har sat spørgsmålstegn ved det.

Angående den danske økonomiske politik er det jo korrekt, som flere har hæftet sig ved, at der er sket en finanspolitisk lempelse, og vi har fået en lang række opfattelser af, hvad det nu indebærer eller ikke indebærer. Jeg vil godt starte med at sige, at regeringen har lavet en midlertidig finanspolitisk lempelse i størrelsesordenen 1,3 pct. af bruttonationalproduktet, og det har regeringen gjort målbevidst og målrettet for at bidrage til at vende lavkonjunktursituationen og øge den økonomiske aktivitet. Det er nødvendigt at skabe større sikkerhed for fremtiden i stedet for fortsat usikkerhed og fortsat lavkonjunktur, og det har været nødvendigt at forbedre arbejdsmarkeds- og økonomistrukturen, f.eks. via skatterne, på grund af to ting: For det første for at få en stabil og varig forøgelse af beskæftigelsen, og for det andet for at få en klar konsolidering af de offentlige budgetter, dvs. fjerne underskuddene gradvist. Det er også blevet gjort til et problem, og det vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til.

Vi har bl.a. hørt – og det er egentlig utroligt, at man kan blive ved med at sige det – at regeringen sminker ledighedsstatistikken, pynter på den. Regeringen pynter ikke på noget som helst og sminker ikke noget som helst; enhver kan jo sætte sig ned og lægge sammen og trække fra, og det har mange også gjort, herunder hr. Fogh Rasmussen, som har lavet nogle tal over statistisk ledighed, orlovsordninger, beskæftigelsesprojekter, efterløn m.v., trukket tallene fra hinanden og er kommet frem til et tal, som bliver kaldt reel ledighed. Jeg henviser til en pressemeddelelse, som er udsendt den 7. februar 1994 fra Venstres pressebureau.

På den måde kan man også stille tallene op – det vil jeg overhovedet ikke anfægte – men nu hæfter jeg mig ved hr. Fogh Rasmussens tal for ændringerne mellem 1993 og 1994. De tal er forståelige nok, og dem vil jeg altså heller ikke anfægte. Det tal, hr. Fogh Rasmussen kommer frem til, siger, at der er en statistisk ledighed, der falder med 20.000 – altså en forbedring rent statistisk set – men i virkeligheden er det snyd, siger hr. Fogh Rasmussen, for der er en reel stigning i ledigheden på 14.000.